

Sygn. akt V CSK 556/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa S. Polska Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Gminie W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa .../17,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz pozwanej 5400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki S. Polska sp. z o.o. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 5 lipca 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, odniesione do art. 410 § 2 k.c. i ujęte przez skarżącą w formie dwóch pytań. Skarżąca w wyodrębnionym uzasadnieniu wniosku jedynie w sposób ogólny zasygnalizowała dwie możliwości interpretacyjne związane z oceną wartości świadczenia nienależnego, z których pierwsza wyraża własny pogląd, a druga pogląd Sądu drugiej instancji. Skarżąca wskazała na istotność tego zagadnienia prawnego, dodając, że szczegółowe uzasadnienie zagadnienia przedstawiono w punkcie II uzasadnienia (tj. w punkcie II uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada jednak tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, nie może też domyślać się ani poszukiwać okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał przyczyny odmienności konstrukcyjnych elementów skargi kasacyjnej, kwestia ta jest też dogłębnie wyjaśniona w komentarzach i innych publikacjach prawniczych. Powtórzyć jedynie należy, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Niezależnie od powyższego na marginesie należy dostrzec, że we fragmencie uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, do którego nawiązała skarżąca w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania, brak jest argumentacji, wykazującej możliwość dokonania równorzędnych i odmiennych ocen przedstawionego zagadnienia prawnego. Brak jest w nim takiego wyводу, który, zważając na sens istotnego zagadnienia prawnego, skutkowałby koniecznością podjęcia przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcia co do trafności równorzędnie uzasadnionych rozbieżnych poglądów prawnych. Wywód ten, jako stanowiący uzasadnienie zarzutu kasacyjnego, jest jednostronny.

Na końcu skargi kasacyjnej skarżąca podniosła, że skarga kasacyjna jest uzasadniona, ale stwierdzenia takiej treści nie można odczytać jako powołanie się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej w postaci oczywistego uzasadnienia skargi kasacyjnej z uwagi na brak jego precyzji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

kc